

Răzvan T. Coloja

Recolta roșie

HERG BENET
PUBLISHING

Răzvan T. Coloja

Recolta roșie

HERG BENET
PUBLISHERS

2011

© 2011 Răzvan T. Coloja

© 2011 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Herg Benet Publishers
Str. Dr. Burghilea 22, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Ilustrație copertă: © 2011 _badcat

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COLOJA, RĂZVAN T.

Recolta roșie / Răzvan T. Coloja. -
București: Herg Benet, 2011
ISBN 978-606-92491-5-4

821.135.1-31

Tipărit în România

Răzvan T. Coloja

Recolta roșie

HERG BENET
PUBLISHERS

Răzvan T. Coloja s-a născut în 1979 în Oradea.

A absolvit în 2001 Facultatea de Litere din cadrul Universității Oradea, profil Biblioteconomie, și Facultatea de Informatică din cadrul aceleiași universități, doi ani mai târziu. A lucrat patru ani în presa scrisă, după care s-a orientat spre online și IT, lucrând ca freelancer pentru diverse site-uri.

A debutat în 2009 cu romanul „Fabrica de furnici” (Editura Vreimea) și a publicat texte în revistele *Caietele Oradei* și *EgoPHobia*.

Site personal: www.razvancoloja.com

Capitolul 1

În primă fază ți se pare ciudată trecerea de la râsete zgomotoase la o tăcere absolută. Mai ales după ce comentariile sunt întrerupte de scârțâitul vechi al unei uși din cireș masiv. Mai ales după ce împingi lemnul cu mâna, zăbovind o clipă pe pieptul generos al Fecioarei Maria, ai cărei sâni lăcuiți poartă patina a mii de palme sfoase și transpirate.

Mai ales când pășești în camera prost luminată iar expresia feței tale se schimbă când îi vezi pe cei patru preoți aplecați asupra aceluiași ecran LCD de 19 inci.

Trei dintre ei se îndreaptă de spate și se adună protector în jurul celui mai în vârstă, de parcă persoana mea ar fi venit cu intenții deloc pașnice. De parcă rolul meu aici era să săvârșesc un asasinat odios, care avea să-mi periclitizeze intrarea în Rai.

Mi se spune pe un ton grav să mă așez, iar, brusc, cei trei străjeri devin sobri. Unul chiar dă din cap a dezaprobare absentă, ca și cum ar vrea să confere un plus de gravitate situației. În spatele bachelitei turnată într-o formă modernă, ecranul monitorului continuă să afișeze imagini în mișcare, nestingherit de prezența mea.

— Avem o situație care cere finețea dumneavoastră, îmi spune cel mai în vârstă în timp ce-și aranjează crucea imensă cu un gest ce mă duce cu gândul la lumea modei.

Ecranul LCD îmi spune să i-o trag ca unei curve mici ce sunt.

În fața mea, patriarhul stă impasibil în scaunul lui și-mi zice că ceea ce definește Biserica ca entitate în mintea oamenilor de rând stă să se clatine de câteva zile. Că Necuratul își face câteodată culcuș în cele mai neașteptate locuri și că un frate de-al lor, care de altfel are un cazier impecabil și o conduită demnă de invidiat, a călcat pe urmele copitelor diavolești. Îmi repetă că e nevoie de aprecierea mea pentru a-mi da cu adevărat seama de ceea ce se petrecuse și că în curând voi fi pus în fața unei încercări sufletești pe care - din păcate - doar eu pot să mi-o asum.

Ecranul LCD geme.

Ecranul LCD găfâie.

Ceea ce vrea cu adevărat părintele să-mi spună e că totul e mai convenabil așa.

După luminile care se schimbă pe fețele arhierilor, pot ghici că acum, în prim plan, se află probabil un cur de bărbat. Parcă pot deja vedea cu ochii minții un sat imaginar care afișează la intrarea de pe autostradă „bun venit în Sodoma”. Clopotele bisericii bat frenetic ori de câte ori preotul satului are un orgasm iar enoriașii trec pe lângă porțile sfinte cu capetele plecate, suduind printre dinți. Cu răbdarea întinsă la limită.

Cineva îi trage altcuiva o palmă peste cur iar primul altcineva scoate pe gură un „ah” care e replicat imediat de boxele laterale ale monitorului. Străjerul din mijloc aruncă o privire scurtă în direcția respectivă dar realizează la timp că atitudinea lui în momentul acesta ar trebui să fie una de

profundă dezamăgire, așa că expresia i se schimbă rapid.

Mi se spune că - desigur - toate cheltuielile îmi vor fi acoperite. Mi se spune că va trebui să mențin întreaga poveste sub radarul ochilor atenți și va trebui s-o fac cu delicatețe.

Ecranul LCD gălgâie și repetă în același timp „așa, așa, ah, așa.”

Te uiți la oamenii din fața ta și nu vezi ceea ce te-ai aștepta să vezi. Filmele americane îți dictează că stereotipul preotului este cel ce poartă un guler negru, cu un mic dreptunghi în dreptul mărunții lui Adam. Ca o portiță de intrare în suflet. Ceea ce vezi în schimb sunt sutane lungi, ca niște rochii de seară groase. Nici urmă de pătrățel alb. Doar cruciulițe mici peste cruciulițe complicate, ca și costumul de luptă al unui ucigaș de vampiri.

Te uiți la cei din fața ta și-ți imaginezi că ar fi putut alege o altă meserie.

Fiecare dintre ei.

Unul ar fi putut fi doctor. Un altul - patron de night club. Al treilea, muncitor la fabrica de ciment a orașului. Iar cel care șade ar fi putut fi fără doar și poate mecanic auto într-o viață anterioară. Și totuși - iată-i pe toți patru așteptând și privindu-te, sperând cumva ca gemetele din secvența video să nu te afecteze cum îi afectează pe ei.

Ceea ce i-a determinat pe fiecare să aleagă această meserie este lipsa permanentă a șefului. În fiecare seară, îi prezinți un raport prelung al faptelor din ziua ce s-a scurs, dar nu e nimeni la capătul liniei să te bată pe umăr. Poți să-ți închipui că ești respectat, că ceea ce faci a fost bine, dar nimeni nu-ți va trimite o circulară printre colegi, lăudându-te că ești un angajat model. Că firma este mândră de tine. Că undeva, acolo unde se iau deciziile, vei fi pro-

movat la rangul de sfânt.

Într-o lume în care bătrâni dintr-o țară de lumea a treia încă așteaptă să vină ploaia după ce și-au sacrificat nepoții în plin câmp, acești slujitori ai Domnului stau impasibili în fața unui monitor iar monitorul îmi spune că mă va umple de spermă.

Un glas de bărbat încearcă să simuleze un geamăt frenetic de femeie și ceea ce se aude în timp ce mă ridic e un fel de schelălăit prelung.

Întreb ca de obicei dacă am mână liberă în acest caz iar monitorul îmi spune „Fute-mă, fute-mă, fute-mă!”

Da, am mână liberă.

Da, am suportul lor în acest caz delicat.

Mă ridic fără să cer alte informații, apuc dosarul cartonat de pe masă și mă îndrept spre ușă, de unde-i salut cu un gest al capului, înainte să ies.

Desigur că am suportul lor...

Pe mine mă cheamă ori de câte ori capul din ghips al Mariei Magdalena se rupe la baza gâtului și începe să-și facă loc în sus prin colon, ca un satelit artificial navigând vidul spațiului cosmic. Atunci când cercul larg, sculptat în jurul feței divine, începe să-ți zgârie pereții delicați ai anusului, provocând sângerări interne și agonizante, eu sunt cel care te va ține de mână în camera de gardă a unui doctor pe care l-am obișnuit să nu pună întrebări. Și tot eu sunt cel care te va ajuta să te debarasezi de trupul decapitat, lung de douăzeci de centimetri și chipul nubian învelit în pansamente roșii.

Eu te voi ajuta să te menții dreaptă în drum spre casă.

Te voi învăța ce să le spui surorilor din chilie.

Te voi asigura că până în Ziua de Apoi nu va afla nimeni cât de aproape ai vrut să fii de Sfânta Treime și îți

voi reaminti cum să te închini fără să plesnească cele cinci suturi.

Pe mine mă cheamă când colecția ta de pantofi cu toc e gata să apară în toată splendoarea lor pe prima pagină a ziarului de dimineață și tot eu te voi ajuta să dai jos ciorapii de damă care-ți acoperă picioarele păroase.

Când Mihnea e nu doar un membru smerit al congregației tale.

Când în ziua de Crăciun vrei să-l ajuți pe un mic Adonis fără casă să descopere o lume atât de diferită a orfelinului.

Când părinții fetei care s-a sinucis în urmă cu patru zile descoperă că, în mod ciudat, maieul ficei lor s-a întors singur în sicriu cu fața la spate, tot eu sunt cel care merge să discute cu ei și să-i asigure că noile modele perisabile au într-adevăr eticheta în partea cealaltă. Că rujul mortuar de pe buzele reci e mânjit în toate direcțiile cu un rost, ori că totul se datorează preparatorului care a făcut o treabă de mântuială.

Sunt cel care aduce la lumină rozarul gros din fundul încheștat al profesorului care-i predă ficei tale istoria catolicismului pe băncile facultății. Bilă cu bilă, sunt cel care în cele din urmă scoate la iveală crucifixul îmbâcsit de unt; cel ce te ajută să dai naștere micilor figurine de animale întunecate care lipsesc din reprezentarea în miniatură a potopului.

Sunt cel care te înțelege, cel care nu te judecă, cel care îți promite în repetate rânduri că va păstra secretul tău și care știe cât de neglijat ești de soție. Cel care îți șterge lacrimile cu marginea sutanei și îți toarnă un pahar de vin sfințit, menit să te calmeze.

În acele clipe, sunt mai aproape de tine decât Duhul

Sfânt.

Nu, ficele tale nu vor trebui să afle despre colecția de reviste porno.

Nu, la slujbă nu va chicoti nimeni, pentru că nu vei mai purta chiloți de damă.

Când în plină campanie electorală un senator este filmat pe ascuns luând mită, iar întreaga imagine pe care partidul care-l susține s-a chinuit să o construiască în jurul lui e în pericol să cadă asemenea unui puzzle scuturat frenetic, există oameni fără afiliere politică, fără nume apărute în ziar, oameni plătiți gras ca să facă asemenea incidente să dispară rapid și fără zgomot.

Când a treia mare companie producătoare de lapte praf din lume reușește să schimbe compoziția chimică a produsului lor în așa fel încât vreo zece mame ajung să conducă simultan spre spital în miez de noapte, există un om care ajunge să discute cu fiecare în parte și să făurească un viitor financiar familiilor speriate. Care reușește să retragă de pe piață, în timp record, praful alb sigilat în zeci de mii de cutii înfățișând bebeluși fericiți, fără ca lumea să izbucnească în flăcări de ură, înainte ca departamentul PR al companiei să trebuiască să răspundă unor întrebări incomode.

Când părintele teocrist, a cărui față s-a vândut în mii de exemplare sub formă de calendare și casete audio cu predici, descoperă brusc că părul nepoatei de doisprezece ani este fin și mățos la atingere, atunci intru eu în scenă. Înainte ca rudele să priceapă ce se petrece.

Înainte ca parohia să fie înconjurată de furci și torțe și bărbați în stare de ebrietate.

Înainte ca mica Daniela să apuce să repete cum unchiul a vrut să devină doctor pediatru pentru o jumătate de oră, în curtea din spatele bisericii.

Iar când precuviinciosul va fi adormit printre sughituri și promisiuni, când își va fi terminat bolboroseala agățat de genunchii pantalonilor mei, când mă voi fi asigurat că viitorul asfințit de soare va fi nu atât de diferit de cel de ieri, atunci voi ieși din amvon și voi tasta din memorie același număr de telefon și voi rosti aceleași cuvinte.

„Totul e în ordine acum”, voi spune.

„Da, totul e aranjat”, voi spune.

„E liniște acum dar mâine va trebui să discutați și dumneavoastră cu el”, voi spune.

„Ca de obicei, aștept onorariul meu în același cont”, voi spune.

„Dumnezeu să vă binecuvânteze”, voi spune.

Datorită mie, la cina în familie, când mama își deschide accidental ochii în timp ce rostește Crezul cu fruntea plecată, crema de ciuperci din farfurie nu aduce a jeturi de spermă.

Datorită mie, micuțul Ștefan va putea recita „Înger, îngerășul meu” înainte de culcare fără să-și întrebă părinții de ce copiii din pozele Preacinstiului Macarie nu purtau pijamale în pătuțuri.

Sunt cel care se asigură că fluxul de enoriași rămâne constant iar donațiile vor curge de sărbători. Sunt arhanghelul trimis să găsească zece oameni păcătoși printre cetățenii imaculați ai Gomorei, îngerul cadaveric care aduce pacea canonică acolo unde Necuratul vrea să o agite. Sunt cel care reglează lumina sfântă la un constant 9000 de lumeni și se asigură că nu există pete de mizerie pe becul din spatele icoanei.

Catolici, ortodocși, neoprotestanți, evrei... Până și grupurile mai mici precum adventiștii sau Martorii au apelat la mine de vreo două ori.

Dacă băiețelul tău de zece ani nu va începe să plângă subit la vederea unui guler preoțesc, eu sunt cel căruia nu-i vei putea mulțumi vreodată.

Și când apele s-au liniștit, iar ceea ce ar fi putut să fie un dezastru de proporții a devenit o amintire jenantă în cercuri restrânse, pot să merg liniștit să plătesc încă o săptămână la hotel, înainte să decid că ar fi timpul să mă mut.

Capitolul 2

Deodorantul mașinii se bălăngăne spasmodic de oglinda retrovizoare. Înfățișează un brad cu mâini și o față zâmbitoare. La fiecare mână are doar patru degete și încerc să-mi închipui de ce un designer ar pune doar patru degete unei întruchipări din carton. Un tub simplu și transparent ar fi fost mai practic.

Tâmpla lui Remus asudă deoarece afară sunt douăzeci și opt de grade, și cu coada ochiului pot observa cum atenția îi este distribuită la vuietul din jur. Ia o curbă cu viteză și centura de siguranță mă strânge în brațe protector.

Remus îmi spune că mirosul de benzină din autoturism îl scoate din minți, înjură scurt și neauzit printre măsele. Văd blocul apropiindu-se de noi, dispărând în totalitatea lui din raza mea vizuală pe măsură ce mașina își regăsește locul ei din parcare. Remus oftează și are brațele butucănoase. Arată de parcă ar fi dat la strung întreaga lui viață, de parcă ar fi trudit prin mine la cărat saci cu cărbuni din clipa în care a împlinit treisprezece ani.

Fiica lui Remus are treisprezece ani.

Ieșim din mașină, trânteste ușa cu sete dar nu o închi-

de. Știi că subconștientul lui speră ca într-o zi un nefericit să încerce să i-o fure, ca el să aibă un pretext legal de a cotonogi pe cineva. Cu mâinile lui păroase ar apuca tânărul hoț de gât, l-ar strânge rânjind în timp ce de ochii lumii ar urla la el injurii și alte lucruri legate de lege, automobile și proprietatea lui.

Mașina lui Remus e veche și nu o fură nimeni.

Intră ca de obicei primul pe ușă, strecurându-se prin ea atât cât să-i permită burții mari să nu atingă clanța prin tricou. Urcă scările apăsând și asudând testosteron la fiecare pas.

Remus locuiește într-un bloc de la marginea orașului. Și-a cumpărat apartamentul când soția lui l-a părăsit. Și-a lăsat de izbeliște rudele, prietenii, vecinii și restul cunoștințelor și a făcut o mică escapadă în celălalt capăt al urbei. Lumea spune că a vrut să scape de durere, dar eu știu că Remus e cel mai apropiat șablon de ceea ce consider zilnic a fi „eu-l” meu aparte.

— Bem o bere și apoi pleci, îmi spune îngândurat în timp ce așteptăm să coboare liftul. Îl aprob din cap știind că nu are rost să insist.

Știi ce vrea.

Știi ce urmează după ce plec.

Cabina liftului este luminată și primitoare, se înalță lungă și îngustă, acoperindu-ne de mirosuri mecanice, de iz de ulei, de aromă de roțițe zimțate. Urcăm în tăcere – el găfâind regulat ca un cal după o cursă istovitoare, eu privind drept înainte prin ușile de metal ale liftului. Din spate, oglinda afișează o reflexie a mea care îmi repetă până și cel mai mic gest, ca un mim geamăn și protector, întotdeauna veghind asupra mea. Ușile se dau în lături și mîmul se depărtează de mine în timp ce mă apropii de clanța

din față.

— Nu uita: o bere și pleci, îmi aruncă peste umăr.

Când ușa se deschide, în hol ne privește cu ochi de căprioară Anita. O salut zâmbitor dar nu-mi răspunde ci își pleacă ochii în jos. Mă gândesc că va trebui să exerseze mai mult modul în care interacționez cu adolescentele.

Fără să se uite la ea, Remus îi spune să ne aducă două beri și fetița dispare rapid după un cot de ușă. Prin pereți se aude clinchet de pahare iar eu mă descalț. Mă așez pe canapeaua din încăpere iar culoarea ei este de un verde murdar. Remus se trânteste pe un fotoliu alăturat, răsuflă în continuare greu și privește în gol undeva în covorul persan de pe podea. Modelul este unul complicat, îmi iau ochii de la el ca să nu fiu tentat să-l descâlcesc, să-l imprim în memorie asemeni unui puzzle imens de care nu am nevoie.

Mâinile fine și subțiri ale Anitei fac să tremure paharele în contact cu tava ieftină din aluminiu. Se mișcă încet, atentă să nu verse conținutul prețios al sticlelor, așază întreg aranjamentul pe un mic scaun din fața tatălui ei. Anita este slabă și din clipă în clipă îmi lasă impresia că va începe să tușească și să scuipe sânge. Ca o mică zână ftizică, cu cearcăne evidențiindu-se fad sub bretonul castaniu. Se așază pe covor cu capul plecat și sunt gata s-o întreb cum se simte. Prudent, îmi abat atenția spre sticlele de bere din fața mea.

Remus îmi toarnă. Îmi toarnă până ce paharul mai are două degete să fie umplut, apoi lasă sticla cu zgomot înapoi la locul ei iar Anita tresare slab, ferindu-se. Îl privesc pe Remus cum o mângâie pe păr. Îl privesc pe Remus cum o apucă de braț și o trage cu o oarecare brutalitate disimulată. Anita se așază în brațele lui iar prin tricoul de un alb

murdar văd burta ridicându-se și lăsându-se cu ceva mai rapid ca înainte.

Cu un gest mecanic, mă întind și apuc paharul în liniștea mormântală care s-a lăsat după trecerea clinchetului, privesc degetele butucănoase ale bărbatului cum masează genunchiul fetei.

Îi spun lui Remus că aseară i-am tras-o unei tipe și că a fost plăcut. Mint, dar am nevoie de conversație ca să o fac pe Anita să se destindă. M-am culcat cu cineva aseară dar nu a fost bine; e un detaliu irelevant deoarece după ce voi pleca eu din apartament voi ști cu siguranță ce se va petrece.

Gambele Anitei atârnă fără vlagă, pielea picioarelor lipsită de orice fel de fire de păr.

Felul în care Remus își strânge în brațe ficia pare de departe părintesc. De foarte departe, privit de undeva din partea groasă a unui binoclu direcționat spre ei, întreaga scenă ar spune că un tată își ține pe genunchi copilul. De aproape însă, detaliile devin mai clare. Felul în care bărbatul își lasă mâna păroasă să poposească grea peste piciorul ei subțire, felul în care brațul celălalt stă sprijinit de umărul ei.

Anita este tânără și proaspătă și de departe miroase a săpun aromat.

Sorb o înghițitură din bere iar Remus îmi spune că nu vom obține niciodată ceea ce dorim cu ardoare. Privind-o galeș pe Anita îmi spune că pentru a ajunge unde dorim cu disperare să ajungem trebuie să ne lepădăm de eu-l care vrea să atingă cu orice preț acel scop. Inspiră adânc, iar țesătura tricoului se răsfrânge în jurul burții lui imense.

Dincolo de geamul murdar al încăperii o mașină claxonează.

Un vecin e nerăbdător.

Un vecin e nervos.

Remus îmi spune că viața lui merita trăită înainte să împlinească treizeci de ani. Înainte să facă acest copil bles-temat, îmi spune, și-i trage o palmă peste fund Anitei, care rămâne impasibilă, privind parchetul din fața ei. E mică și obosită, două cearcăne întinzându-i-se largi și grele pe sub ochii oarecum plictisiți. Dacă nu ai cunoaște-o, ai spune că Anita e plictisită după o zi de lucru.

În camera în care beau bere cu Remus ar trebui să mă simt stânjenit. Ar trebui să mă simt înfuriat. Am văzut asta în filmele vechi, am studiat reacțiile actorilor.

Problema cu reacțiile actorilor este că sunt mimetisme ale unui mimetism. Ca oameni, își mimează viața de zi cu zi în întâlnirile cu sozortii, cu vecinii, cu regizorii de film. Din clipa în care pelicula începe să aștearnă imagini statice, vag diferențiate una de cealaltă, peste mimetismul inițial se așază un al doilea, impus de stratul de celuloid. O forțare a sentimentelor care atinge noi culmi, o demonstrație de forță a senzațiilor așternute pe chipuri, o simfonie infernală de gesturi care încearcă disperate să ne spună că actorul este îndrăgostit, că actorul este speriat, că actorul este în momentul de față cu totul și cu totul îngrozit de următoarea scenă în care un Colt alb-negru îi va transforma țeasta într-un pepene bine aerisit.

Anita se uită la mine și îi întorc un zâmbet identic cu cel pe care îl plasez prin baruri. Secvența ei de celuloid îmi spune că vrea să mă roage să nu plec.

Mai beau o gură din bere și mă uit prin jur. Văd același tablou atârând în fața mea și din nou mi se pare că îl văd pentru prima oară. Remus i-ar spune „artă”, eu i-aș spune „chici”. [...]

Pe mine mă cheamă ori de câte ori capul din ghips al Mariei Magdalena se rupe la baza gâtului și începe să-și facă loc în sus prin colon, ca un satelit artificial navigând vidul spațiului cosmic. Atunci când cercul larg, sculptat în jurul feței divine, începe să-ți zgârie pereții delicați ai anusului, provocând sângerări interne și agonizante, eu sunt cel care te va ține de mână în camera de gardă a unui doctor pe care l-am obișnuit să nu pună întrebări. Și tot eu sunt cel care te va ajuta să te debarasezi de trupul decapitat, lung de douăzeci de centimetri și chipul nubian învelit în pansamente roșii.

Eu te voi ajuta să te menții dreaptă în drum spre casă.

Te voi învăța ce să le spui surorilor din chilie.

Te voi asigura că până în Ziua de Apoi nu va afla nimeni cât de aproape ai vrut să fii de Sfânta Treime și îți voi reaminti cum să te închini fără să plesnească cele cinci suturi.

Pe mine mă cheamă când colecția ta de pantofi cu toc e gata să apară în toată splendoarea lor pe prima pagină a ziarului de dimineață și tot eu te voi ajuta să dai jos ciorapii de damă care-ți acoperă picioarele păroase.

Recomandat de

ISBN 978-606-92491-5-4

hergbenet.ro

9 786069 249154

HERG BENET
PUBLISHERS